

[Rosing.]

For at beskytte befolkningerne i byerne og for at forebygge trafikulykker, som i 1966 medførte 6 dødsfald, og som siden er forøget, finder jeg det ganske nødvendigt, at vi i Grønland må forstærke oplysningsarbejdet og den vejledende virksomhed på dette område.

Selv har jeg fulgt Rådet for større Færdselssikkerheds korte fjernsynsudsendinger, som i samme grad kan være nyttige for grønlandske trafikanter, når det oplysende materiale indpasses efter grønlandske forhold. Ved hjælp af radioudsendinger, instruktioner for skoleelever, opsætning af færdselsplakater m. m. kan Rådet for større Færdselssikkerhed gøre sit til at formindske faren.

Jeg vil derfor mene, at vi med rimelighed kan henvende os til den sagkundskab, som besiddes af rådet, og som efter min opfattelse også er interesseret i at udvide sin vejledende virksomhed til den del af Danmark.

Justitsminister *Thestrups* svar (8. juni 1971):

Rådet for større Færdselssikkerhed har i anledning af det rejste spørgsmål over for justitsministeriet udtalt følgende:

„Spørgsmålet om, hvorvidt en ordning, hvorefter Rådet for større Færdselssikkerhed får mulighed for at udvide sit virkefelt til trafikken i Grønland, vil — foranlediget af folketingsmand Rosings spørgsmål til justitsministeren — blive forelagt rådets forretningsudvalg på dets næste møde.

I sagens anledning kan på indeværende tidspunkt oplyses, at de af rådet fremstillede oplysnings- og propagandamaterialer er udarbejdet med henblik på syddanske forhold, og at en tilpasning af materialerne til forholdene i Grønland kun kan ske i et snævert samarbejde med de grønlandske myndigheder, herunder skolemyndigheder og politi.

Endvidere kan oplyses, at rådet ikke på indeværende års budget eller inden for

rammerne for de følgende år har midler til at iværksætte en propaganda i Grønland.

Det må antages, at rådet må indtage det standpunkt, at en særlig indsats i Grønland kun kan gennemføres, såfremt ekstra bevilninger bliver givet hertil.“

Jeg kan henholde mig til denne udtalelse. Spørgsmålet om tilvejebringelse af bevilningsmæssig hjemmel til afholdelse af udgifterne ved iværksættelse af færdselspropaganda i Grønland vil blive taget op til overvejelse, når indstillingen fra forretningsudvalget foreligger.

Af *Hanne Reintoft* til justitsministeren (3. juni 1971):

„Vil ministeren oplyse, hvilke forholdsregler der agtes taget i anledning af, at en politiassistent har deltaget i et møde med lederen af knallertbanen i Tølløse, Jess Peter Hansen, hvor det blev besluttet at oprette et privat afstraffelseskorps, der ved hjælp af cykelkæder skulle bekæmpe hash- og narkotikaforhandlere?“

Begrundelse.

Justitsministeren har selv offentligt taget afstand fra det foreslåede private afstraffelseskorps, der blandt andet ved hjælp af cykelkæder skulle lægge en dæmper på salget af hash og narkotika, efter at ideen er blevet fremsat af Jess Peter Hansen i et interview i dagbladet *Berlingske Tidende* søndag den 30. maj 1971.

Efter et lignende interview i dagbladet *Ekstra Bladet* mandag den 1. juni tog sagen en alvorligere vending, idet Jess Peter Hansen over for dagbladet oplyste, at grundlaget for oprettelsen af afstraffelseskorpsset med medvirken af 1600 læderjakker blev udarbejdet på et møde for et halvt år siden, hvor der deltog en politiassistent, selv om det må stå enhver politimand klart, at han som repræsentant for de offentlige myndigheder ikke kan tillade sig at deltage i oprettelsen af private afstraffelsesværn.